

Ольга Рудницька,
кандидат юридичних наук, доцент кафедри
спеціальних історичних дисциплін та правознавства
Житомирського державного університету
імені Івана Франка

ПРАВОВІ ЗАСАДИ СПІВРОБІТНИЦТВА УКРАЇНИ ТА КРАЇН БАЛТО-ЧОРНОМОРЬСЬКОГО РЕГІОНУ

У статті досліджено стратегію дипломатичних відносин між країнами Балто-Чорноморського регіону та Україною. Зауважено, що нові геополітичні виклики вимагають від України формування нових пріоритетів зовнішньої регіональної політики. У статті зазначено, що міждержавна співпраця у різних галузях регулювання набуває особливого значення у контексті європейської інтеграції України та наближення національного законодавства до стандартів Європейського Союзу. Було встановлено, що міжнародно-правове регулювання співробітництва країн Балто-Чорноморського регіону здійснюється багатосторонніми та двосторонніми міжнародними угодами. У статті проаналізовано окремі двосторонні та багатосторонні договори, які регулюють міжнародні відносини. Визначено пріоритетні галузі співробітництва країн Балто-Чорноморського регіону. Досліджено основні етапи розвитку взаємовигідного співробітництва між сторонами (Балто-Чорноморського регіону та Україною) в політичній, економічній, екологічній, науково-технічній, інформаційній, культурній, гуманітарній та інших сферах. Встановлено, що одним із найважливіших напрямків є питання співробітництва у правовій сфері. Пріоритетним напрямком співробітництва цих держав є адаптація національного законодавства до європейського права. Зауважено, що особливе місце серед міжнародних законодавчих актів між країнами Балто-Чорноморського регіону займають акти у галузі соціально-економічного захисту громадян сторін відносин. Встановлено, що відносини між країнами Балто-Чорноморського регіону та Україною активно розвиваються, сторони зацікавлені у тісному співробітництві. Зроблено висновок, що регіональна інтеграція країн Балто-Чорноморського регіону була здомінована процесами загальноєвропейської інтеграції. Доведено, що плідна співпраця як у межах Балто-Чорноморського регіону, так і ЄС в цілому, має стати пріоритетним завданням зовнішньополітичної діяльності Української держави.

Ключові слова: *правове регулювання, інтеграційні процеси, Балто-Чорноморський регіон, загальноєвропейська інтеграція, міжнародне співробітництво, адаптація законодавства*

Необхідність дослідження міжнародного законодавства, що здійснює правове регулювання питань співробітництва України з країнами Європейського Союзу (далі ЄС), зокрема, з країнами Балто-Чорноморського регіону, пов'язана з обранням нашою державною європейського напрямку розвитку і прагненням її стати повноправним членом Європейського Союзу. Нові геополітичні виклики вимагають від України формування нових пріоритетів зовнішньої регіональної політики. Міждержавна співпраця у різних галузях регулювання набуває особливого значення у контексті європейської інтеграції України та наближення національного законодавства до стандартів Європейського Союзу. Тому актуальним є дослідження міжнародних норм, що регулюють питання співробітництва України з країнами Балто-Чорноморського регіону. Досвід країн Балтійського басейну у європейській інтеграції може бути корисним для України.

Метою даної публікації є аналіз міжнародно-правових актів, що здійснюють регулювання відносин України з країнами Балто-Чорноморського регіону.

Міжнародно-правове регулювання міждержавних відносин складається з регулювання цього питання в ратифікованих державами багатосторонніх та двосторонніх міжнародних угодах.

Відповідно до статті 7 Закону України «Про правонаступництво України» від 12 вересня 1991 р. [1, с. 617] Україна є правонаступником прав і обов'язків за міжнародними договорами Союзу РСР, які не суперечать Конституції України та інтересам держави. Тому необхідно зупинитись на нормативно-правових актах, укладених і ратифікованих у процесі становлення України, як незалежної держави. Так, Декларація між Українською Радянською Соціалістичною Республікою і Республікою Польща про принципи та основні напрямки розвитку українсько-польських відносин від 13 жовтня 1990 р. [2] встановила основи розвитку взаємовигідного співробітництва між

сторонами в політичній, економічній, екологічній, науково-технічній, інформаційній, культурній, гуманітарній та інших сферах. З метою зміцнення взаєморозуміння, добросусідства і дружби між українським і польським народами підтвердили свою повагу до прав людини і основних свобод, включаючи свободу думки, совісті, політичних переконань для всіх, незалежно від раси, національності, мови, статі, майнового стану і релігії. Вони підкреслили, що повага до прав людини та основних свобод є важливим фактором миру, безпеки, взаєморозуміння і співробітництва у вільній, демократичній Європі

Договором між Україною і Республікою Польщею про добросусідство, дружні відносини і співробітництво від 18 травня 1992 р. [3] було засновано новий етап відносин між вказаними країнами в дусі дружби, співробітництва, взаємної поваги, взаєморозуміння, довіри і добросусідства на основі міжнародного права, в тому числі принципів суверенної рівності, незастосування сили або погрози силою, непорушності кордонів, територіальної цілісності, мирного врегулювання спорів, невтручання у внутрішні справи, самовизначення народів, поваги прав людини і основних свобод, сумлінного виконання міжнародно-правових зобов'язань.

Аналогічний однойменний договір Україна уклала з Литовською Республікою 8 лютого 1994 р. (Договір про дружбу і співробітництво між Україною і Литовською Республікою), ратифікований Верховною Радою України 28 квітня 1994 р.

Договором передбачено розвиток дружніх відносини між Сторонами, забезпечення принципів суверенної рівності, відмови від застосування сили чи загрози силою, непорушність кордонів, територіальної цілісності, мирного врегулювання спорів, невтручання у внутрішні справи одна одної, поважання прав і основних свобод людини, рівноправності і самовизначення народів, взаємовигідного співробітництва, сумлінного виконання міжнародних зобов'язань та інших загальноновизначених норм міжнародного права.

Важливим надбанням стало прийняття 1 лютого 1994 р. Угоди про принципи співробітництва між Україною та Республікою Польща по забезпеченню прав національних меншин [6]. Відповідно до статті 1 даної Угоди під національними меншинами маються на увазі відповідно: групи громадян України, які є поляками за національністю, та які виявляють почуття національної самосвідомості, єдності зі своїм етносом; групи громадян Республіки Польща, які є українцями за національністю та які виявляють почуття національної самосвідомості, єдності зі своїм етносом.

Угодою передбачено, що кожна із сторін гарантує особам, як належать до меншин, громадянські, політичні, соціальні, економічні та культурні права та свободи у відповідності з загальновизнаними міжнародними стандартами в галузі прав людини та її законодавством.

3 серпня 2009 р. було укладено Договір про співробітництво між Службою безпеки України та Інститутом національної пам'яті – Комісією з розслідування злочинів проти польського народу Республіки Польща [7].

Метою даного договору стало нівелювання наслідків тоталітаризму ХХ ст. у взаємовідносинах українського та польського народів, планування публікації історичних документів щодо політичних репресій на території України та Польщі. Крім того, Україна та Польща зобов'язались надавати представникам іншої держави доступ до архівних документів стосовно політичних репресій, які мали місце щодо українського та польського народів у ХХ ст.

Подальше правове регулювання співробітництва в нормативно-правових актах міжнародних організацій знайшло своє відображення в Угоді між Урядом України та Урядом Республіки Польща про академічне взаємовизнання документів про освіту та рівноцінність ступенів від 11 квітня 2005 р. [8]. Так, статтею 2 встановлено, що визнання документів про освіту та присудження ступенів здійснюється у відповідності до вимог чинного законодавства кожної із держав. У статті 3 передбачено, що атестати про повну загальну середню освіту, видані в Україні, та атестати зрілості, видані в Республіці Польща, дають право на вступ до вищих навчальних закладів України.

Важливою є норма статті 7 у якій передбачено, що науковий ступінь кандидата наук, присуджений в Україні, дає право на здобуття наукового ступеня «Doktor habilitowany» або ступеня «Doktor habilitowany sztuki» в Республіці Польща відповідно до чинного законодавства Республіки Польща. Наукові ступені doktora, ступені doktora sztuki або кваліфікації I ступеня, присуджені в Республіці Польща, дають право на здобуття наукового ступеня доктора наук в Україні відповідно до чинного законодавства України.

Проаналізувавши вищевказану угоду, необхідно зупинитись на положення Угоди між Урядом Литовської Республіки, Урядом Республіки Польща та Кабінетом Міністрів України стосовно створення спільної військової частини від 19 вересня 2014 р. [9], ратифіковану Законом № 143-VIII від 04 лютого 2015р. [10]. Прийняття та реалізація даного нормативно-правового акту особливо важливо у сьогоднішній ситуації в Україні.

Статтею 1 даної Угоди передбачено створення спільної литовсько-польсько-української військової частини бригадного рівня. Ця Угода визначає загальне призначення, принципи діяльності, порядок прийняття рішень, забезпечення безпеки та інші організаційні заходи, пов'язані з діяльністю Бригади.

Організаційна структура, комплектування, озброєння та військова техніка, принципи підготовки, управління, склад, ротація та інші аспекти функціонування Бригади визначатимуться окремою Технічною угодою, що укладатиметься між органами, які реалізують державну політику у сфері оборони, вказаних держав.

Цікавим є положення статті 15 прикінцевих положень даної Угоди, у якій встановлено, що Уряд Республіки Польща є Депозитарієм даного багатостороннього міжнародного нормативно-правового акту. Угода залишається чинною протягом невизначеного строку. Крім того, будь-яка зі сторін може вийти з цієї Угоди шляхом надіслання письмового повідомлення про такий намір Депозитарію. Угода залишається відкритою для приєднання інших держав за спільним запрошенням держав. Будь-яка третя держава може приєднатися до Бригади шляхом приєднання до цієї Угоди.

Розглядаючи питання співробітництва України та країн Балто-Чорноморського регіону, необхідно проаналізувати її різні напрямки. Одним із найважливіших напрямків є питання співробітництва у правовій сфері. Так, 1 вересня 1999 р. був підписаний Меморандум про наміри правового співробітництва між Міністерством юстиції України, Міністерством юстиції Естонської Республіки, Міністерством юстиції Латвійської Республіки, Міністерством юстиції Литовської Республіки та Міністерством Справедливості Республіки Польща [11]. Мета цього акту є співробітництво з найбільш важливих питань в галузі права, вироблення концептуальних і методичних напрацювань щодо шляхів розвитку права та розвиток правового співробітництва в обраних напрямках.

Пунктом 2 визначено, що пріоритетним напрямком співробітництва цих держав є адаптація національного законодавства до європейського права.

Важливими міжнародними нормативно-правовими актами, укладеними між Україною та країнами Балто-Чорноморського регіону є однойменні Договори про правову допомогу та правові відносини у цивільних, сімейних і кримінальних справах (Договір між Україною і Республікою Польща про правову допомогу та правові відносини у цивільних і кримінальних справах від 24 травня 1993 р. [12], ратифіковану Постановою ВРУ № 3941-12 4 лютого 1994 р. [13], Договір між Україною і Республікою Литва про правову допомогу та правові відносини у цивільних, сімейних і кримінальних справах від 7 липня 1993 р. [14], ратифікований Постановою ВРУ № 3737-12 17 грудня 1993 р.) [15].

Вказані договори встановлюють право громадян однієї держави вільно і без перешкод звертатися до суду, прокуратури, нотаріальних контор і до інших установ іншої держави, до компетенції яких відносяться цивільні, сімейні та кримінальні справи, можуть виступати в них, подавати клопотання, пред'являти позови і здійснювати інші процесуальні дії за тих же умов, що і громадяни цієї держави. Також зазначені особи користуються на території іншої

сторони у відношенні своїх особистих та майнових прав таким же правовим захистом, як і її громадяни.

Особливе місце серед міжнародних законодавчих актів між країнами Балто-Чорноморського регіону займають акти у галузі трудового права. Законодавство України про працю передбачає, що трудові відносини громадян України, які працюють за її межами, регулюються законодавством сторони працевлаштування та міжнародними договорами України. Відповідно до ст. 10 Закону України «Про зайнятість населення» від 05 липня 2012 р. [16] громадяни України у період тимчасового перебування за кордоном мають право займатися трудовою діяльністю, якщо вона не суперечить чинному законодавству України і держави перебування. Права громадян України, які працюють за кордоном, захищаються законодавством України та держави перебування, якщо інше не передбачено міжнародними договорами України, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України.

Норми, які регулюють трудову діяльність, передбачені безпосередньо у двосторонніх угодах, а саме: Угоді між Урядом України та Урядом Республіки Польща про взаємне працевлаштування працівників від 16 лютого 1994 р. [17], Угоді між Урядом України та Урядом Республіки Білорусь про трудову діяльність і соціальний захист громадян України та Республіки Білорусь, які працюють за межами своїх держав, від 17 липня 1995 р. [18], Угоді між Урядом України та Урядом Литовської Республіки про взаємне працевлаштування громадян від 28 березня 1995 р. [19], Угоді між Урядом України та Урядом Латвійської Республіки про трудову діяльність та соціальний захист осіб, які постійно проживають в Україні та Латвії і працюють на території обох держав, від 21 листопада 1995 р. [20].

Необхідність дослідження деяких положень цих двосторонніх угод викликана тим, що в них трудові відносини громадян, які працюють на території іншої держави, розмежовуються за правовими підставами здійснення їх трудової діяльності, а отже, є різним і правове регулювання.

28 березня 1995 р. була прийнята Угода між Урядом України та Урядом Литовської Республіки про взаємне працевлаштування громадян [19]. Згідно із статтею 1 чинність Угоди поширюється на громадян обох держав, які постійно проживають на території своїх держав та: направляються на територію іншої держави в межах договорів підряду, укладених між суб'єктами господарської діяльності обох держав, що названі в Угоді «працівники договорів підряду»; здійснюють трудову діяльність у роботодавця на території іншої держави на підставі трудового договору (контракту), які в Угоді іменуються «працівники».

Правове регулювання оплати праці, відшкодування шкоди, соціального забезпечення цих громадян здійснюється виходячи з цього поділу. Угодою встановлено, що трудові відносини працівників, їх соціальне страхування та соціальне забезпечення регулюються законодавством держави працевлаштування. Що ж стосується працівників договорів підряду, то їх трудові відносини, страхування та соціальне забезпечення регулюються нормами законодавства держави виїзду, тобто громадянами якої вони є.

Дія Угоди між Урядом України та Урядом Латвійської Республіки про трудову діяльність та соціальний захист осіб, які постійно проживають в Україні та Латвії і працюють на територіях обох держав від 21 листопада 1995 р. поширюється на осіб, що іменовані в Угоді «працівники», які мають постійне місце проживання на території однієї з країн виїзду та здійснюють свою діяльність на підприємствах, в установах, організаціях усіх форм власності, що названі в Угоді «роботодавці» на території держави працевлаштування. Як вбачається зі змісту статті 1 Угоди, відносини працівників з роботодавцями регулюються трудовим законодавством держави працевлаштування. За цією Угодою свою трудову діяльність працівники можуть здійснювати на території іншої держави на підставі: трудового договору (контракту), укладеного між роботодавцем та працівником на визначений термін; договору, укладеного між юридичними особами обох держави, метою якого є виконання визначеного обсягу робіт

(послуг) на території держави працевлаштування. В Угоді встановлено, що вік працівників, які здійснюють трудову діяльність у її межах, визначається законодавством держави працевлаштування і не може бути меншим ніж 18 років. Також законодавством держави працевлаштування визначаються обмеження на виконання окремих видів робіт. Працівники країни виїзду, які здійснюють трудову діяльність на підставі договору (контракту), укладеного між працівником та роботодавцем на визначений термін, користуються правами і виконують обов'язки, встановлені трудовим законодавством держави працевлаштування, що включає питання трудових відносин, колективних договорів, оплати праці, режиму робочого часу та часу відпочинку, охорони і умов праці тощо.

Статтею 1 Угоди між Урядом України та Урядом Республіки Польща про взаємне працевлаштування працівників від 16 лютого 1994 р. передбачено, що її дія поширюється на громадян України і громадян Республіки Польща, які постійно проживають на їх територіях і які: працюють у роботодавців на території іншої країни; направлені на територію іншої країни з метою реалізації експортного будівництва та експортних послуг, (надалі іменовані – контракти) укладені між суб'єктами господарської діяльності обох країн.

Трудові відносини (умови праці та її оплати) громадян України чи Польщі, які працюють у роботодавців на території іншої країни, регулюються трудовим законодавством країни працевлаштування, що передбачено пунктом 1 статті 6 Угоди. На працівників, зазначених у пункті 2 статті 1 Угоди, розповсюджується трудове законодавство країни, яка їх направляє.

Отже, проаналізувавши вищезазначені двосторонні та багатосторонні міжнародні угоди, можна зробити висновок, що правове регулювання співробітництва України з країнами Балто-Чорноморського регіону має свої особливості й перспективи. На сьогодні Україна активно взаємодіє з країнами Балтії (Литва, Латвія, Естонія), що надасть можливість контролювати та впливати на процеси, що відбуваються в регіоні, а також створити пояс енергетичної

безпеки на противагу Росії. Плідна співпраця як у межах Балто-Чорноморського регіону, так і ЄС в цілому, має стати пріоритетним завданням зовнішньополітичної діяльності Української держави.

Список використаних джерел та літератури

15. Про правонаступництво України: Закон України від 12 вересня 1991 р // Офіційний сайт Верховної Ради України [Електронний ресурс]. Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/1543-12>
16. Декларація між Українською Радянською Соціалістичною Республікою і Республікою Польща про принципи та основні напрямки розвитку українсько-польських відносин від 13 жовтня 1990 р. // Офіційний сайт Верховної Ради України [Електронний ресурс]. Режим доступу: http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/616_176
17. Договір між Україною і Республікою Польщею про добросусідство, дружні відносини і співробітництво від 18 травня 1992 р. // Офіційний сайт Верховної Ради України [Електронний ресурс]. Режим доступу: http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/616_172
18. Договір про дружбу і співробітництво між Україною і Литовською Республікою від 8 лютого 1994 р. // Офіційний сайт Верховної Ради України [Електронний ресурс]. Режим доступу: http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/440_014
19. Про ратифікацію Договору про дружбу і співробітництво між Україною і Литовською Республікою від 8 лютого 1994 р.: Постанова Верховної Ради України N 4024-XII від лютого 1994 р. // Офіційний сайт Верховної Ради України [Електронний ресурс]. Режим доступу: http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/440_014
20. Угода про принципи співробітництва між Україною та Республікою Польща по забезпеченню прав національних меншин від 1 лютого 1994 р. // Офіційний сайт Верховної Ради України [Електронний ресурс]. Режим доступу: http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/616_194
21. Договір про співробітництво між Службою безпеки України та Інститутом національної пам'яті – Комісією з розслідування злочинів проти польського народу Республіки Польща // Офіційний сайт Верховної Ради України [Електронний ресурс]. Режим доступу: http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/616_144

22. Угода між Урядом України та Урядом Республіки Польща про академічне взаємовизнання документів про освіту та рівноцінність ступенів від 11 квітня 2005 р. // Офіційний сайт Верховної Ради України [Електронний ресурс]. Режим доступу: http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/616_067
23. Угода між Урядом Литовської Республіки, Урядом Республіки Польща та Кабінетом Міністрів України стосовно створення спільної військової частини від 19 вересня 2014 р. // Офіційний сайт Верховної Ради України [Електронний ресурс]. Режим доступу: http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/998_548
24. Про ратифікацію Угоди між Урядом Литовської Республіки, Урядом Республіки Польща та Кабінетом Міністрів України: Закон України № 143-VIII від 04 лютого 2015 р. // Офіційний сайт Верховної Ради України [Електронний ресурс]. Режим доступу: http://www.rada.gov.ua/archive/2015/02/20?type_sort=DESC&page_count=50
25. Меморандум про наміри правового співробітництва між Міністерством юстиції України, Міністерством юстиції Естонської Республіки, Міністерством юстиції Латвійської Республіки, Міністерством юстиції Литовської Республіки та Міністерством Справедливості Республіки Польща // Офіційний сайт Верховної Ради України [Електронний ресурс]. Режим доступу: http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/233_750
26. Договір між Україною і Республікою Польща про правову допомогу та правові відносини у цивільних і кримінальних справах від 24 травня 1993 р // Офіційний сайт Верховної Ради України [Електронний ресурс]. Режим доступу: http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/616_174
27. Про ратифікацію Договору між Україною і Республікою Польща про правову допомогу та правові відносини у цивільних і кримінальних справах від 24 травня 1993 р: Постанова Верховної Ради України № 3941-12 4 лютого 1994 р. // Офіційний сайт Верховної Ради України [Електронний ресурс]. Режим доступу: http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/616_174
28. Договір між Україною і Республікою Литва про правову допомогу та правові відносини у цивільних, сімейних і кримінальних справах від 7 липня 1993 р. // Офіційний сайт Верховної Ради України [Електронний ресурс]. Режим доступу: http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/440_002

29. Про ратифікацію Договору між Україною і Республікою Литва про правову допомогу та правові відносини у цивільних, сімейних і кримінальних справах від 7 липня 1993 року: Постанова Верховної Ради України № 3737-12 від 17 грудня 1993 р. // Офіційний сайт Верховної Ради України [Електронний ресурс]. Режим доступу: http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/440_002
30. Про зайнятість населення: Закон України від 05 липня 2012 р. // Офіційний сайт Верховної Ради України [Електронний ресурс]. Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/5067-17>
31. Угода між Урядом України та Урядом Республіки Польща про взаємне працевлаштування працівників від 16 лютого 1994 р. // Офіційний сайт Верховної Ради України [Електронний ресурс]. Режим доступу: http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/616_026
32. Угода між Урядом України та Урядом Республіки Білорусь про трудову діяльність і соціальний захист громадян України та Республіки Білорусь, які працюють за межами своїх держав, від 17 липня 1995 р. // Офіційний сайт Верховної Ради України [Електронний ресурс]. Режим доступу: http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/498_159
33. Угода між Урядом України та Урядом Литовської Республіки про взаємне працевлаштування громадян від 28 березня 1995 р. // Офіційний сайт Верховної Ради України [Електронний ресурс]. Режим доступу: http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/440_021
34. Угода між Урядом України та Урядом Латвійської Республіки про трудову діяльність та соціальний захист осіб, які постійно проживають в Україні та Латвії і працюють на території обох держав, від 21 листопада 1995 р. // Офіційний сайт Верховної Ради України [Електронний ресурс]. Режим доступу: http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/428_016

O. Rudnytska

LEGAL BASIS OF COOPERATION BETWEEN UKRAINE AND THE BALTIC-BLACK SEA REGION

In the article the strategy of diplomatic relations between the countries of the Baltic-Black Sea region and Ukraine. Notes that the new geopolitical challenges Ukraine require the formation of new regional priorities of foreign policy. The article states that international co-operation in various fields of regulation is of particular importance in the context of

European integration Ukrainy and approximation of national legislation to EU standards. It found that international legal regulation of cooperation of the Baltic region carried Chorhnomorskoho multilateral and bilateral international agreements. The article analyzes some bilateral and multilateral treaties that govern international relations. The priority areas of cooperation of the Baltic-Black Sea region. The basic stages of development of cooperation between the parties (the Baltic-Black Sea region and Ukraine) in the political, economic, environmental, scientific, informational, cultural, humanitarian and other spheres. It was established that one of the most important areas is cooperation in the legal sphere. The priority is the association of these countries adapting national legislation to European law. Notes that special place among international legislation between the countries of the Baltic-Black Sea region take acts in the field of social protection of citizens and economic aspects of relations. Established that the relations between the countries of the Baltic-Black Sea region and Ukraine actively developing parties are interested in close cooperation. It is concluded that the regional integration of the Baltic-Black Sea region was zdominovana process of European integration. Proved that the fruitful cooperation within the Baltic-Black Sea region and the EU as a whole should be a priority of foreign policy of the Ukrainian state.

Key words: legal regulation, integration processes, the Baltic and the Black Sea region, European integration, international cooperation, adaptation of legislation.

O. Rudnicka

PODSTAWY PRAWNE WSPÓŁPRACY MIĘDZY UKRAINĄ ORAZ PAŃSTW BAŁTO-CZARNOMORSKIEGO REGIONU

W artykule strategii stosunków dyplomatycznych między państwami regionu Bałto-Czarnomorskiego regionu i na Ukrainie. Zauważa, że nowe wyzwania geopolityczne Ukraina wymaga tworzenie nowych regionalnych priorytetów polityki zagranicznej. Artykuł ten stanowi, że międzynarodowa współpraca w różnych dziedzinach regulacji ma szczególne znaczenie w kontekście integracji europejskiej Ukrainy i zbliżania ustawodawstwa krajowego do norm UE. Okazało się, że międzynarodowe regulacje prawne współpracy w regionie Bałto-Czarnomorskiego prowadzone Chorhnomorskoho wielostronnych i dwustronnych umów międzynarodowych. Artykuł analizuje kilka dwustronnych i wielostronnych umów, które regulują stosunki międzynarodowe. Priorytetowe obszary współpracy w regionie Bałto-Czarnomorskim regionu. Podstawowe etapy rozwoju współpracy między stronami (w regionie Bałto-Czarnomorskim regionu i Ukrainy) w sferze politycznej, gospodarczej, ochrony środowiska, naukowych, informacyjnych, kulturalnych, humanitarnych i innych.

Stwierdzono, że jednym z najważniejszych obszarów jest współpraca w zakresie prawnym. Priorytetem jest stowarzyszeniem z tych krajów dostosowania ustawodawstwa krajowego do prawa europejskiego. Zauważa, że szczególne miejsce wśród międzynarodowego ustawodawstwa między państwami Bałto-Czarnomorskiego regionu podjęcia czynności w zakresie ochrony socjalnej obywateli i ekonomicznych aspektów stosunków. Ustalono, że stosunki między państwami regionu Bałto-Czarnomorskiego regionu i Ukraina aktywnie rozwijających się stron zainteresowanych, w ścisłej współpracy. Stwierdza się, że integracja regionalna w regionie Bałto-Czarnomorskiego regionu był zdominowana proces integracji europejskiej. Udowodniły, że owocna współpraca w regionie Bałto-Czarnomorskiego regionu i UE jako całości powinno być priorytetem polityki zagranicznej państwa ukraińskiego.

Słowa kluczowe: regulacji prawnych, procesów integracyjnych, Bałto-Czarnomorskiy region, integracji europejskiej, współpracy międzynarodowej, dostosowanie ustawodawstwa